

A Bridgerton-család rajongóinak új, kedvenc regénye!

A

HERCEG

liezanya

A *Pajkos régensség-*
trilógia első része

finep ●
selection

MAGGIE FENTON

MAGGIE FENTON

A

HERCEG

liezanya

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Anyukámnak ajánlom, aki folyamatosan nyaggatott,
hogy adjam ki azt a „helyes történetet a mumfordi hercegről”.
Köszönöm, hogy támogatsz az összes művészi próbálkozásomban!*

*Anyu, talán még azt is megengedem,
hogy ezúttal az egészet elolvasd, a pikáns részeket is...
Vagyis, inkább mégsem. Mert elég pikánsak, te pedig...*

Hát, te pedig az anyukám vagy.

„A városban maga mulat az ember, falun másokat mulattat.”

– Oscar Wilde: Bunbury, első felvonás^{*}

^{*} Mikes Lajos fordítása

Első fejezet

Amelyben a herceg nyugtalanító híreket kap

LORD CYRIL HALBERT ALGERNON MONK, a tizenegyedik montfordi herceg, zsenge tizenkét éves korában rúgott be először és utoljára. A legjobb pajtásának, Sebastian Sherbrooknak sikerült – mint később kiderült, felháborító összegért, egy koronáért! – egy lovászfútól egy üveg kék gint szereznie, majd ketten, a tizenkét éves fiúk jellemző bajkeverés iránti kíváncsiságával, elbújtak a harrow-i kollégiumuk mögött lévő bodzásban a téli szünetben (hiszen egyiküknek sem volt családja, ahová hazamehetett volna), majd úgy itták ki az egész üveget, mintha abban víz lenne, és azon nevettek, hogy mennyire nincs rájuk hatással.

Öt perccel később már *szó szerint* a bodzabokrokban voltak, nem csak elbújtak közöttük. Végül Sebastian és a herceg ebédje is a bokrok között, illetve a herceg új csizmáján kötött ki. A szörnyű, káoszba fulladó szétesést megelőző röpke eufóriát leszámítva az élmény kész katasztrófa volt.

Viszont végre volt valami magyarázata az egyetlen dologra az életében, amit az általában gyors agya képtelen volt felfogni. Nevezetesen

azt, hogy a szülei, két értelmes, meglehetősen éles eszű ember – legalábbis ezt mesélték róluk –, miért adtak neki nem egy, nem kettő, hanem három tökéletesen rettenetes nevet. Olyan neveket, amik miatt egy nyolcéves korában Harrow-ba küldött kisleány könnyű célpontjává válik a társainak. Egy olyan kisleány, akit addig a pontig egy jogászokból, oktatókból és szolgálókból álló társaság nevelt, akik amióta megtanult beszélni, úgy engedelmeskedtek neki, mint egy kis zsarnoknak.

Harrow egyértelműen csúnya kijózanodás volt. Az első évben elgáncsolták, gúnyolták, csípték, ütötték, és számtalan iskolaudvari vicc elszenvedője is volt, aminek a többsége az óriási népszerűségnek örvendő limerik formájában hangzott el.

A herceg arra jutott, hogy a szülei részegek lehettek, amikor elnevezték őt. Ez volt az egyetlen elképzelhető magyarázat.

Ez a felismerés – és a csizmája sajnálatos állapota – elég volt ahhoz, hogy meggyőzze őt az alkohol számtalan veszélyéről. Soha többé nem volt részeg.

Egyáltalán nem volt antialkoholista, de tudta, hol a határ, ha a vakmerőbb cimboráival ment el szórakozni. Abból tudta, hogy már eleget ivott, ha valamelyik neve elkezdett jól csengeni. Amikor ez megtörtént, letette a poharat, ellépett a kancsó mellől, és befejezettnek tekintette az estét.

Az egyetlen jó, ami abból származott, hogy a szülei négyéves korában tragikus körülmények között meghaltak, az volt, hogy ő örökölte a címet, és olyan nevet kezdett használni, ami hála az égnek nem volt nevetség. Mivel nem maradt közvetlen családja, senki sem akadt, aki a keresztnévén szólíhatta. A szolgálóknak és idegeneknek kegyelmes úr lett, a közeli ismerősi körének pedig egyszerűen Montford.

A Harrow-ban töltött második év után senki sem mertte a Cyril, Halbert, Algernon vagy akár Monk nevet kiejteni, miután Evelyn Leightonnak, Marlowe vikomtjának és a fent említett gúnyolódók egyikének akkorát bemosott, hogy tíz láb átmérőjű körben örlőfogak, nyál és vér repült mindenfelé az iskolaudvaron. Ez volt az egyetlen alkalom a herceg életében, hogy a vér láttán nem ájult el, anynyira be volt gőzölve.

Az sem számított, hogy Marlowe kétszer akkora volt, mint ő, és egy évvel idősebb is nála. És még az sem számított, hogy a herceget a félév hátralévő részére felfüggesztették, és a személyzetét leszámítva egyedül számúzték az egyik gondviselője birtokára. Valami elpattant benne Marlowe hírhedt nyakszorongatása és béna limerikje után, amiben az Algernont a bájdorongra rímeltette. A herceg szanaszét álló kezekkel és lábakkal, megvadulva ugrott Marlowe-ra, és egy olyan mocskos káromkodássorozatot hadart el, aminek hallatán a már tízéves korában életunt Sebastiannak is elállt a szava döbbenetében. Két tanár közös erőfeszítésébe került, hogy lerángassák a herceget Marlowe megrökönyödött, szinte eszméletlen testéről.

Utána senki nem gúnyolta őt.

És ez a verekedés, úgy tűnt, elnyerte Marlowe szívét, mert attól a naptól kezdve úgy döntött, Montford kebelbarátja lesz. A beteg rohadék.

Mire a herceg Sherbrookkal és Marlowe-val az oldalán Cambridge-be jutott – pláne, hogy lenyűgöző hat láb, két hüvelyk magasra nyúlt –, senki nem gúnyolta. Ő volt Montford, már tizennyolc évesen is az egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb arisztokrata a királyságban. A háta mögött persze néhány bátor lélek – beleértve Sherbrookot és Marlowe-t – Monknak hívta néhány különös szokása miatt, amiket semmilyen cím mögé nem lehetett elrejtani.

Mindig is finnyás volt, mit lehet erre mondani?

Például szerette, ha a csizmáit addig pucolják, amíg azok tükörfényesek. És amikor a csizmák nem voltak a lábán, szerette, ha a gardróbban vannak felsorakoztatva, és a sarkuk tökéletesen egy vonalban van. Ezenkívül megkérte a komornyikját, hogy a frakkjait és a melényeit szín szerint rendezze el – fekete, szürke, kék, zöld és a többi –, a térdnadrágjait pedig típus szerint: egy fiók a lovagláshoz, egy fiók a délelőttre, egy fiók a délutánra és egy fiók az estére. És azt is szerette, ha a nyaksáljai ki vannak keményítve, vasalva és egy bizonyos módon megkötve. Ha észrevett, megérezett vagy csak sejtett egy gyűrődést, azonnal hozatott Coombesszal egy újat. Kivétel nélkül az összes nap végére elhasznált hat nyaksálat – vagy ennek a dupláját, ha lovagolt a birtokán, vagy vívott a klubjában.

Felhagyott azzal, hogy Coombes borotválja őt, ezzel megspórolva magának a gyötrelmet, amit az jelent, ha a délelőtt közepén meglát magán egy kósza szőrszálat; illetve Coombes óhatatlan könnyeit, amikor rávilágít a hibájára. Ezért maga borotválkozott. Miután végzett a reggeli tisztálkodással, mindig meggyőződött róla, hogy az összes ecsete, pengéje, fénőszíja és üvege – szögletes, nem gömbölyű – tökéletes derékszögben sorakozik az asztalon.

És aztán ott volt az asztala. Az asztala volt a menedéke. Ennél rendezettebb asztalt Londonban nem lehetett találni. A tintatartói, a papírnehézékei, az itatóspapírai és a hercegi pecsétje szép, precíz sorban álltak az asztal túloldalának a közepén, egészen pontosan három hüvelykre a szélétől. A levélpapírai közvetlenül a széke előtt voltak, olyan pedánsan egymásra igazgatva, hogy a halom egyetlen vastag téglatestnek tűnt.

Montford megengedte az ügyintézőjének, Stevenage-nek, hogy a levelezését rendezett kupacokba szétválogassa, az asztal jobb alsó

sarkában egy vonalba igazítva. Amikor Stevenage az idősebb Stevenage nyugdíjba vonulása után munkába állt – szinte ugyanúgy megörökölte a munkáját, mint Montford a hercegséget –, a férfi feladatának érezte, hogy egy bizonyos módon elrendezze a herceg leveleit, amiből kiderült, hogy ő is imádja a részleteket és a rendet, és ez megmelengette Montford szívét.

Stevenage, aki ugyanabban a rögeszmében szenvedett, mint az urasága, végtelenül boldog volt, hogy a herceg levelezését makulátlan kupacokba rendezheti. Egy kupac a birtokkal kapcsolatos ügyeknek. Egy kupac a banki kivonatoknak. Még egy a Lordok Házával kapcsolatos teendőknél. Még egy a magánlevelezéseinek. Egy újabb az olyan társas összejövetelekre szóló meghívóknak, amiket el akart fogadni (egy nagyon kis kupac). Egy másik az olyan társas összejövetelekre szóló meghívóknak, amiket nem akart elfogadni, de muszáj volt (egy elég nagy kupac). És még egy, ami az egyéb címkét kapta: olyan levelek voltak ezek, mint a túlméretes kötetek a könyvtárában, amiket a herceg a hátsó sarokba száműzött, mert dacoltak a kategorizálással, és ezzel rendkívül bosszantották.

Az egyéb-halom – *a Halom* – Stevenage-et is bosszantotta. Montford gyakran kapta azon az ügyintézőjét, hogy idegesen pillant rá, ahogy ő is tette, amikor senki nem látta. Stevenage-et, ha ez egyáltalán lehetséges volt, még jobban aggasztotta a dolgok rendje, mint Montfordot.

Stevenage azon a bizonyos reggelen, amikor Montford a könyvtárba ment, hogy hozzálasson a teendőihez, úgy tűnt, *rendkívül* aggodódik. Az ügyintéző a szokásos módon, makulátlanul volt felöltözve. Kemény, feszes, fekete, a legfinomabb anyagból készült frakkot viselt, amit csak a jogászok és a temetkezési vállalkozók szoktak hordani. A nyaksálja egyszerűen, de gondosan volt megkötve, acélszürke

haja kifésülve és pomádéval bekenve, arany szemüvege pedig patyolattisztára törölve. Viszont a szemüveg mögött a szeme egy kicsit... hát, vad volt, és a férfi folyamatosan az asztalon lévő *Halomra* pillantgatott.

Amikor Stevenage meghúzta a nyaksálját, és ezzel alig láthatóan kissé megbontotta, Montford tudta, hogy valami szörnyen nagy baj van.

– Mi a gond? – tudakolta.

– Nem tudom, hogyan történt meg, kegyelmes úr... hogyan került el a figyelmem. Tényleg nem tudom... – Stevenage érthetetlenül folytatta, ami akkor először fordult elő az általában eszes férfival.

Montford leült az asztalához, felvértezte magát, majd észrevette, hogy egy felbontott levél lóg le a *Halom* széléről, mintha az ügyintéző csak úgy kelleetlenül odadobta volna. Vagy mintha magától kelt volna életre, mint valami gonosz pióca, amit nem érdekelt, milyen felfordulást okozott.

Montford levegőért kapott, és figyelmeztette magát, hogy őrizze meg a nyugalját.

– Nyugodjon meg, Stevenage, és mondja el, mi a baj.

– Aloysius Honeywell meghalt, kegyelmes úr.

Hmm.

Hát, ez nem volt éppen *rossz* hír. Évek óta várta, hogy Aloysius Honeywell feldobja a bakancsát, nem igaz?

– És mi a gond?

– Hát, ühm... úgy tűnik... kegyelmes úr... hogy már egy ideje... halott.

– Egy ideje.

– Egy éve.

Montford felpattant. Visszaült. Majd újra felpattant, az ablakhoz sietett, és lenézett a forgalmas Mayfair Streetre, közben pedig próbálta felfogni a hírt.

Halott. Egy éve.

Úgy tűnt, hogy Aloysius Honeywell – a férfi, aki mióta Montford magához vette a címével járó teljes hatáskört, csapás volt a rendezett kis uradalmára – még a halálában is fittyet hányt rá. Montford egyetlen vigasza az volt, hogy Aloysius Honeywell keresztnéve még a sajátjánál is rosszabb volt.

Nem mintha valaha találkozott volna vele. Nem mintha Honeywell tudta volna, hogy csapást jelent a hercegnek... Nem, ezt felejtjük is el! Honeywell *pontosan* tudta, hogy a puszta létezése bosszantja Montfordot! Azt is tudta, hogy Montford nem sok mindent tehet azért, hogy megszabaduljon tőle, hiába kötekedett vele és bosszantotta őt a Yorkshire-ből küldött véletlenszerű beszámolóival. A Honeywell család közel két évszázada volt tüske a montfordi hercegek szemében, egészen azóta, hogy Montford egy előkelő női felmenője nem túl bölcs módon beházasodott ebbe a... a... családba.

Kik voltak a Honeywellek? Kereskedők? Bizalmasok? Tündérek?
A legkevesebb, hogy senkiházik.

Gombák.

Vagy legalábbis voltak, kétszáz évvel korábban, amikor egy olyan nyakatekert szerződésre szedték rá az akkori herceget, aminek a szorításából egyetlen jogászcsapat sem tudta kiszabadítani a hercegséget. A szerződés szerint a Honeywell család a haszonélvezője az egyik yorkshire-i hercegi birtoknak, amíg a Honeywellek kitartanak. És a Honeywellek kitartottak.

És kitartottak.

És hogy még rosszabb legyen a helyzet, ale-t készítettek. *Fúj!* Sok-sok hektárnyi kiváló minőségű termőföldet arra használtak, hogy a gusztustalan, parasztos főzetükhöz búzát és árpát termesszenek. Sajnos Londontól északra az összes pubban lehetett kapni a sörüket. Vagyis amikor lehetett kapni, ami *nem volt túl gyakran*, mivel kis mennyiségeket készítettek belőle. Az emberek minden egyes alkalommal megrohamozták a pubokat, amikor a Honeywellek kiküldték az éves szállítmányt.

Sherbrook és Marlowe is betáraztak belőle, az áruló mocskok!

Azt mondani sem kell, hogy a Honeywell Ale nem hozott jelentős hasznot. A tíz százalék, ami évente a hercegségnek járt belőle, alamizna volt, alig érte meg, hogy számlát állítsanak ki róla. Az a rengeteg kiváló minőségű termőföld a semmiért! Ez épp elég volt ahhoz, hogy Montfordnak sírni legyen kedve. Pedig nem sírt négy-éves kora óta. Szerette, ha a birtokai prosperálnak, a befektetései gyümölcsözőnek. Fájt neki, hogy a sikerei sorában ott van ez a kirívó, hatalmas folt.

Viszont, ha Honeywell meghalt... és mivel Honeywellnek nem volt fia, ez azt jelentette...

Ez mit jelentett? És miért nem tájékoztatták?

– Egy éve? – kérdezte Montford, és olyan mogorva tekintettel nézett vissza az ügyintézőjére, hogy Stevenage ujjai megint a nyaksáljával kezdtek babrálni. Montford a levélre mutatott.

– Ki küldte? Mi van benne?

– A Dunkirk Brewing Company elnöke. Egy bizonyos Mr. Lightfoot. Úgy tűnik, meg akarja venni a Honeywell Ale-t, mármint Ry-lestone Hallt és a birtok többi részét most, hogy Mr. Honeywell... hát, eltávozott.

Na, ez egész érdekes volt. Dunkirk volt a legnagyobb sörfőzde-konzern Yorkshire-ben. Éppen annyira jövedelmező, amennyire a Honeywell Ale nem.

– Mi az ördögöt akarhat Rylestone-nal? – morogta Montford.

– Úgy tűnik, a föld Mr. Lightfoot saját birtoka közelében van. Ki szeretné terjeszteni a vállalkozását.

Montfordnak kezdett alábbhagyni az érdeklődése a levél és az ajánlat iránt. Nagyon szép és jó volt, hogy Mr. Lightfoot építeni akarta a vállalkozását, de Montford nem látta, ez miként lenne az ő hasznára. Egyáltalán nem érdekelte Lightfoot és a vágya, hogy ale-impreszárió legyen. És határozottan nem tervezte eladni Rylestone Hallt, miután végre újra a hercegségé lett.

– Akkor ki az ördög írt nekünk, Stevenage? Ha Honeywell meghalt egy éve, ki küldte azokat a francos beszámolókat? – mutatott elég türelmetlenül a hatalmas rózsafa komód felé, ami a szemközti fal előtt állt, és amiben az összes régi levelezését tárolták szépen rendszerezve.

– Én... nem tudom, kegyelmes úr. Ez az igazság, nem tudom – mondta Stevenage lemondón.

– Hát, akkor ne álljon itt, mint egy hülye! – dörögte Montford.

– Hozza ide az utolsó beszámolót, amit az az elvetemült küldött!

Stevenage a komódhoz sietett. Eltelt néhány perc, közben Montford visszaült a székébe, és a körmével türelmetlenül kopogott az asztalon. Végül egy kiáltás hallatszott a komód felől, majd Stevenage úgy emelte a levegőbe a levelet, mintha hatalmas halat fogott volna ki a folyóból.

– Hát, akkor jöjjön ide, nem érek rá egész nap! – zsémbelt Montford, ami persze hazugság volt. Nem volt semmi dolga aznap, hiszen

az ügyei szokás szerint szépen el voltak intézve. Leszámítva persze Aloysius Honeywellét.

Stevenage Montford kinyújtott kezébe helyezte a levelet. Montford szépen kihajtogatta maga előtt, és a körülményesen megfogalmazott szövegre hunyorgott.

A Kegyelmes Úrnak, a montfordi hercegnek!

A Kegyelmes Úr előző levelére vonatkozóan, amiben a sörfözde bevételei versus kiadásai iránt érdeklődött, és hogy az előzőt miként lehetne növelni az utóbbival szemben. Őszintén, ez most a legkisebb gondom, de Nagyon Kedves a Kegyelmes Úrtól, hogy Aggódik. A Honeywell Ale tartja magát a magas minőséghez, ami sajnos gyakran azt jelenti, hogy felül kell emelkedni a haszonkulcson, a kiadásokon és más kereskedelmi érdekeken. Biztos vagyok benne, hogy ha valaki, a Kegyelmes Úr megérti, miért van szükség Ezen Felülemelkedni. Természetesen, ha a kegyelmes úrnak anyagi gondjai vannak, a családom – a montfordi hercegekhez fűződő hosszú kapcsolatunk előtt adózva – szívesen segít a szükségben. Kézpénzünk egyáltalán nincs, de örülnénk, ha a Kegyelmes Úr volna olyan kedves, és elfogadna helyette kéthordónyt a különleges ale-ünkből, hogy ne szomjazzon ilyen Nehéz Időkben.

Üdvözlettel: A. Honeywell

Montford egy kicsit sem volt kevésbé bosszús a levéltől most, mint hat hónappal korábban, amikor megkapta. Pont úgy hangzott, mint az a számtalan levél, amit a kínzója küldött. Bárhol felismerné az egyenetlen méretű és irányú betűket. A szöveg hömpölygött és rendezetlen volt, mint mindig, csupa megtorpanás, hurok és paca. Az összes sort kissé lefelé döntve írták, amitől a herceg megsédült.

Az utolsó mondatnak – már ha egy ilyen gyengén megírt szóáradatot lehet mondatnak nevezni – még ahhoz is volt mersze, hogy a lap oldalán meggömbüljön, mert az írója kifogyott a helyből. A „nehéz időkben” úgy lógott a lap szélén, mint egy leeresztett léggömb, öszszegyűrődve és kimúlva, de összetéveszthetetlenül nagy kezdőbetűkkel, összetéveszthetetlenül pimaszul.

A. Honeywell.

Lightfoot szerint Honeywell meghalt, de Montford nem lepődött volna meg, ha Aloysius Honeywell szelleme visszatért volna, hogy ír-hasson neki egy gúnyos levelet. Viszont, ha a férfi hirtelen nem vált egy olyan rettenetes középkori regény főszereplőjévé, amit Sherbrook szokott mindig magával cipelni, Montford szinte teljesen biztos volt benne, hogy itt nincs szó szellemről. Ez pedig azt jelentette, hogy akárki is írt neki az elmúlt egy évtizedben, az egyszer sem Aloysius Honeywell volt. *Vagy* az utóbbi néhány levelet egy profi hamisító írta.

Viszont Montford kételkedett az utóbbiban. Határozottan meg volt arról győződve, hogy maga Michelangelo sem tudta volna reprodukálni A. Honeywell mesterkélt anarchiáját. Ami miatt újra viz-szatért a reggel nagy kérdéséhez:

Ki az ördög volt A. Honeywell?

– Stevenage – morogta Montford, és precízen összehajtotta a levelet. – Valaki a bolondját járhatja velünk.

– Ki merészelné a bolondját járítani önnel, kegyelmes úr? – sziszszent fel Stevenage, ami miatt olyan sértettnek hangzott, mint XVI. Lajos hangozhatott, amikor megtudta, a feje miként fogja az utolsó néhány pillanatát a világon tölteni.

A hűséges szolgáló javára legyen mondva, hogy elborzadt reakciója csak egy hajszálnyival volt túlzóbb annál, mint ahogyan egy

kevésbé feszes férfi reagált volna ugyanerre a hírre. Mert való igaz, ki merne a montfordi hercegnek keresztbe tenni?

Senki, akinek nem ment el a józan esze, egyértelműen.

Senki, kivéve Honeywellt.

És ő is csak azért, mert azt hitte, hogy a mögé a gyalázatos szerződés mögé bújhatnak. Csak azért, mert azt gondolta, hogy őket nem tudja a herceg eltaposni. Ami nem is lehetett volna kevésbé igaz így, hogy a Honeywell-ág kihalt. Kizárólag egy közvetlen férfi leszármazott teljesíthette a szerződésben írt feltételeket. És Aloysiusnak egy sem volt, ami azt jelentette, hogy a birtok...

Visszaszállt a hercegségre.

Kétszáz hosszú év után Rylestone Hall és a környezete újra az övék volt, és a herceg úgy rendelkezhetett vele, ahogy akart.

Montford felpattant volna örömeiben, ha nem jut eszébe, hogy ez tönkretenné a térdnadrágjába vasalt élt. És egyelőre még nem ünnepelehetett.

Egy dolog volt egy harmadik féltől megtudni, hogy valaki meghalt, és egy teljesen másik közvetlen bizonyítékot szerezni erről. Szemmel megbizonyosodni. Montford nem tudott volna megnyugodni, amíg ki nem derül, hol van Aloysius aktuális nyugvóhelye – amiről remélte, hogy hat lábbal a yorkshire-i mocsok köves halma alatt.

És ami ennek a kis családráságnak a szerzőjét illette...

– Stevenage, szeretném, ha elmenne Rylestone Hallba.

Stevenage szeme elkerekedett. Nem vallott Montfordra, hogy őt ilyen horderejű utakra küldje, a Londonon kívüli feladatait általában egy már helyben lévő alkalmazottra szokta bízni. Igazából az sem volt Montfordra jellemző, hogy a könyvtárból kiengedje őt

alkonyat előtt – kivéve természetesen, ha a férfinak a szükségét kellett végeznie, bár Montfordot még ekkor is határozottan meg kellett győzni ennek fontosságáról.

A herceg maga ment volna Yorkshire-be – eléggé bosszús volt e miatt a káosz miatt ahhoz, hogy leküzdje az utazással kapcsolatos ellenérzését –, de éppen akkor nem hagyhatta el Londont. A lordoknál még néhány hétig tartott az ülészak, utána pedig megházasodott. Az övé ígérkezett az év legnagyobb nemesi esküvőjének. Természetesen. Hiszen Montford volt. Egy ilyen kaliberű esemény precíz tervezést, ebédek, vacsora-összejövetelek, zeneestek és bálók végeláthatatlan parádéját igényelte, és ezek természetesen mind hála idegesítették őt.

Nem érezte jól magát tömegben. De nem volt más választása, az odaadó vőlegényt kellett játszania, ha már a felbecsülhetetlen lady Araminta Carlisle-lal, a társasági élet kedvencével, a tökéletes jövendőbeli montfordi hercegnével készült összeházasodni. Az előke-lő körökben a külsőség volt a minden. Aramintának is. És persze Montfordnak is. Éppen ezért választott makulátlan mintapéldányt hercegnének. Montford mégis csak arra vágyott, hogy az egész átkozott ügylet lebonyolódjon, a szükséges örökös és még egy plusz gyerek meglegyen, aztán az élete visszatérhessen a normális kerékvágás-ba. A hercegi vonal továbbvitele bizonyult a legkellemetlenebb feladatnak, amit Montfordként el kellett végeznie.

Stevenage hevesen bólogatott.

– Ó... Természetesen, uram.

– Bizonyítékot akarok arra, hogy a férfi meghalt! Anyakönyvi ki-vonatokat, et cetera. A sírhely meglátogatását. Ilyesmit.

Stevenage egy szempillantás alatt vált kétkedőből rémültté.

– Kegyelmes úr, azt ugye nem akarja, hogy... Jóságos ég, nem gondolja, hogy nekem tényleg...

– Bökje már ki!

– ...*hogya kiássam a testet!* – fejezte be Stevenage kifulladásra.

Atyavilág, Stevenage tényleg azt gondolja, hogy ő olyan mélyre süllyedne, hogy ilyet kérjen? Montford el volt borzadva.

Aztán oldalra billentette a fejét, és elgondolkozott egy pillanatra. *Igazából nem is olyan rossz ötlet.*

Stevenage biztos megérezte Montford gondolatainak irányváltását, mert tett egy lépést hátra, majd az ellenszegülés ritkán látott jeleként keresztezte karjait a mellkasa előtt.

– Kegyelmes úr, tudja, hogy ha kellene, meghalnék önért, de a... a... sírásánál meghúzom a határt!

Montford megköszöri a torkát, majd legyintett, és bízott benne, hogy ez az elhessegetés meggyőző kézmozdulata volt.

– Természetesen nem akarom, hogy felássa a sírját. Az... – *Mi lenne? Alapos? Perdöntő?* – helytelen lenne. A sírköve megsimítása valószínűleg elég. – Stevenage vállai előrebuktak megkönnyebbülésében. – És amíg ott fent van, azt akarom, hogy derítse ki, ki áll e mögött a kis gúnyolódás mögött!

Stevenage bólintott, már jobban hasonlított régi énjére.

– Örömmel, kegyelmes úr!

– És akkor már leltárt is készíthetne a birtokról. Valamiért nem hiszem, hogy ez az első alkalom, amikor a Honeywellek lóvá tettek minket.

Stevenage ünnepélyesen bólintott.

– Úgy tudom, a felmenőik között vannak cigányok – vetette fel, mintha ez mindent megmagyarázott volna.

– Ezt nem hallottam – mondta Montford. Visszaült a székébe, összecsípte az orrnyergét, mert érezte, hogy közeledik a fejfájás. – Stevenage pislogva bámulta őt. Montford azon kezdett gondolkozni, hogy miért áll még mindig ott. – Nos?

Stevenage összerezett Montford hangjára.

– Azt akarja, hogy *most* azonnal menjek, kegyelmes úr?

– Amint lehet. Szeretném, ha ez a dolog elrendeződne. Nemsokára megházasodom, és nem akarom, hogy bármilyen elvarratlan szál maradjon. Éppen elég fejetlenség lesz itt.

Stevenage összeszedte az asztalon összevissza szétszórt leveleket, és lassan kifelé indult a szobából.

– Ó, és Stevenage?

– Igen, kegyelmes úr?

– Részletes jelentéseket kérek. Naponta.

– Természetesen – mondta Stevenage, mint akit erre nem kellett volna külön megkérni. – Ennél kevesebbre gondolni sem mernék.

Ezzel Stevenage távozott, Montford pedig egyedül maradt a könyvtárában, feladat nélkül, egészen addig, amíg a Lordok Házába nem kellett mennie. Az még három óra volt. Az ujjával egy ideig az asztalon dobolt, viszont amikor meglátta, hogy ezzel összekente a felületet, elővette a zsebkendőjét, és tisztára törölte.

És miközben ezt csinálta, arra gondolt, hogy bárcsak a Honeywelket lehetne olyan könnyedén eltüntetni az életéből, mint az ujjnyomokat az asztról.

De az, hogy ez a kérés valóra is váljon, egyértelműen túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen, mert nagyon úgy tűnt, Stevenage mégiscsak

kevesebbre gondolt, mint amit ígért, már ami a helyzetjelentéseket illette.

A távozása óta eltelt két hétben Stevenage pontosan egy levelet küldött Montfordnak. Aznap írhatta, amikor megérkezett Yorkshire-be, és csupán öt mondat hosszú volt, ami nem hozott enyhülést Montford már amúgy is kirojtosodott idegeinek.

Amikor Stevenage helyzetjelentéseket írt, a nap szinte összes percéről rideg, objektív módon számolt be, az írása pedig egy olyan szövegre hasonlított, amit egy orvosi kompendiumban lehet olvasni. A levelei általában legalább ötoldalasok voltak, nem ötmondatosak. És alig voltak bennük melléknevek.

És soha, de *soha* nem volt bennük érzelem.

De ez a különös feljegyzés – Stevenage általában hibátlan írásképe kissé megdőlt jobbra, mintha szenvedélyes sebtében firkantotta volna – csupa érzelem volt. És tele melléknévvél. Montford ezt aggasztónak találta.

Kegyelmes úr – szólt a levél –, meggyőződtem arról, hogy Aloysius Honeywell meghalt. Viszont sajnós ezt az egyet tudom biztosan állítani ezzel a családdal kapcsolatban. Bevallom, mindannyian megörültek, bár Miss Honeywell szerint én vagyok az örült. Még nem azonosítottam be A. Honeywellt, mert annyian vannak, de könyörgöm, fontolja meg, hogy postafordultával visszarendel Londonba! A Honeywellek valóban meglehetősen felzaklatók. Stevenage

Montford azonnal visszaírt Stevenage-nek, hogy maradjon, ahol van, és járjon utána a Honeywellek mesterkedéseinek. Semmilyen kellemetlen ügyet nem akart függőben hagyni a házaseletére.

De Stevenage nem válaszolt, és már másfél hét telt el úgy, hogy Montford semmit nem hallott az ügyintézője felől. Montford egymás után küldte a leveleket, mindegyik zavarodottabb volt az előzőnél.

Az utolsó északra küldött levél csupán egy mondat volt:

Mi az ördög folyik odafent?

Ami elég szépen összefoglalta a problémát, gondolta Montford. Viszont, amikor újfent nem kapott választ, azon kezdett aggódni, hogy valami szörnyűség történt Stevenage-dzsel. Vagyis inkább, hogy a Honeywellek miatt történt valami szörnyűség az ügyintézőjével. Stevenage felzaklatónak nevezte őket a levelében, amiről Montford először azt hitte, hogy olyan személyiségjegyekre vonatkozik, amik általában felzaklatják az ügyintézőjét. Például a rendetlenség. A hangos nevetés. A rossz higiénia. Viszont Montford minél többet gondolkozott rajta – valójában a rögeszméjévé vált –, annál inkább tartott attól, hogy a rossz higiénianál valami sötétebb zajlik északon.

Elképzelni sem tudta, hogy a halálnál kisebb dolog akadályozza meg Stevenage-et a megszokott tökéletességében.

Meglehetősen kellemetlen lett volna, ha kiderül, hogy az egyik Honeywell megölte Stevenage-et. Viszont Montford legalább elégtételt érzett volna, hogy látja a klánjuk egyik tagját felakasztva, már ha tényleg erről volt szó.

Montford arra jutott, hogy vár még egy-két napot. Utána készen állt drasztikus lépést tenni, még ha ez azt jelentette is, hogy lovas kocsiba kell szállnia, és magának felhajtania Rylestone-ba, fene eszen a kényes gyomrába!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Közben valahol Yorkshire-ben...

Bárki, aki ismerte és szerette a Honeywell-klánt – és egy hadseregnyi volt belőlük Rylestone Greenben –, siratta a tényt, hogy Astrid Honeywell nem férfinak született. Amint elég időse lett ahhoz, hogy járjon és beszéljen, mindenki egyetértett abban, hogy kiváló fia lett volna Aloysiusnak.

Mindenki, kivéve Astridot. Nem beszélve arról, hogy milyen egyértelmű előnyököt jelentett volna a család számára, ha ő Aloysius örököse – és arról sem, hogy így a Honeywellek még egy generációnyi időre keresztbe tehetek volna a Montfordoknak –, Astrid mégis örült, hogy nem férfi. Arra már fiatal korában rájött, hogy a férfiak hülyék. Még az apja is, akit tiszta szívéből imádott, címzetes ökör volt. Főleg miután megivott néhány pintet a Honeywell Reserve-ből.

Astrid gyakran gondolkozott el azon, a nők mégis hogy az ördögbe hagyták, hogy a férfiak uralják a világot. A férfiak erősebbek voltak, az biztos, és ezért elég ügyesek is abban, hogy az öklükkel szerezzék meg azt, amit akarnak. Viszont a nők mindent egybevetve sokkal *okosabbak* voltak náluk. Az izomereje ellenére is elég egyszerűnek tűnt túljárni a férfinem eszén. Astrid ezt mindennap megtette.

Viszont tudta, hogy a kérdései legjobb esetben is csak költőiek. Pontosan tudta, miért a nők számítottak tulajdonnak, és miért a férfiak voltak az eltartóik.

Mert a legtöbb nő annyi csekélységgel töltötte ki az agykapacitását, hogy nem bírt közöttük navigálni, ezt az összeesküvést pedig a kalapkészítők, a varrónők, a papság, a házasság intézménye és